

У Борисоглібському соборі ВИСТУПИВ ХОР ІМЕНІ БОРТНЯНСЬКОГО

Марта ЄЛИСЄВА

Невеличку подорож у часі напередодні великих релігійних свят запропонував своїм слухачам академічний камерний хор імені Д. Бортнянського обласного філармонійного центру фестивалів та концертних програм.

У Борисоглібському соборі лунали духовні піснеспіви V-IX століть кількома мовами — грецькою, візантійською, грузинською. Деякі твори виконувалися вперше за останні кілька століть. «Молитовною медитацією й медитативною молитвою» охрестили хористи ці унікальні твори.

Церковна музика — це не естрада, вона складна для непідготовленого слухача.

Шедеври стародавньої музики «З нами Бог», «Кондак Благовіщення», болгаро-візантійський осмогласник «Стихира на Успіння», гімн VII століття «Поклоняємось Хресту Твоєму», «Херувимська» — унікальні твори, й у виконанні хору вони нагадували про ві-

чне й викликали бажання замислитися над людськими цінностями. Хористи разом зі своїм керівником Іваном Богдановим провели величезну підготовчу роботу, бо музику цього періоду майже не виконують, її зараз не співають навіть у храмах. Тож вони виконали ще й просвітницьку місію, бо ознайомили слухачів із творами, які слухали наші предки. До того ж зробили це мовами оригіналу.

Програма викликала неабияку цікавленість у шанувальників відомого творчого колективу, і на його виступ

приїхали люди з різних куточків нашої області. Затамувавши подих слухачі сприймали дивовижні піснеспіви й нагородили хористів вибухом оплесків.

Творчий колектив знаходиться в постійному творчому пошуку й готує новий подарунок своїм шанувальникам. До 950-річчя Антонієвих печер, яке відзначається цього року, вони готують нову надзвичайно цікаву програму. Тож незабаром знову лунатиме старовинна музика, яку ви ще не чули, у виконанні академічного камерного хору імені Д. Бортнянського.

Фотомиті Сергія Тарабари

Марта ЄЛИСЄВА

24 квітня в читальній залі бібліотеки імені В. Короленка відкрилася персональна виставка відомого чернігівського фотографа Сергія Тарабари «Самобутні фотомиті». Це вже не перша персональна виставка талановитої людини, і щоразу майстер дивує своїх шанувальників цікавими роботами. Сергій Тарабара зупиняє мить і дає можливість нам насолодитися її яскравою неповторністю.

Сьогодні ми майже всі вважаємо себе фотографами, бо кожен має телефон, гаджет, фотоапарат. Сергій Тарабара належить саме до тієї категорії людей, які помічають перші бруньки, туман над містом, польовий шлях, засніжений парк, усмішку бабусі та пристрасть спортивної боротьби.

На виставці представлені різнопланові роботи — тут і репортажні фото, і побутові замальовки. На виставку завітало багато друзів, колег та шанувальників творчості Сергія Тарабари. Фотомитець — активний учасник фотоклубів «Чернігів» та «Прекрасне поруч». Присутні відзначали професійність майстра і бажали йому натхнення та нових яскравих фотовиставок.

УКРАЇНСЬКА ФРАНЦУЖЕНКА МІЛЕН ДЕМОНЖО: кумир радянських глядачів, яка проміняла блискучу кар'єру на сімейне щастя

ДОЛІ
КУМИРІВ

Мілен Демонжо
в ролі міледі Вінтер

Цю прекрасну блондинку знали на всій території Радянського Союзу. Міледі з французьких «Трьох мушкетерів», Елен із трилогії про Фантомаса, вона була вітчизняному глядачеві куди ближче й рідніше, ніж Бріжит Бардо, головний на той момент секс-символ Франції. Наполовину українка за походженням, за натурою — бридке каченя, яке перетворилося на прекрасного лебедя, Мілен Демонжо злетіла до вершин кіноіндустрії, щоб потім залишити їх заради коханої людини.

ДИТИНСТВО: ВІЙНА І КОМПЛЕКСИ

Марі-Елен Демонжо народилася 29 вересня 1935 року в Ніцці. На

початку Другої світової війни батько перевіз сім'ю в Париж, а після війни сім'я Демонжо влаштувалася в Монпельє — іншому місті на півдні Франції. І Мілен опинилася у владі двох пристрастей, які стануть визначальними в її долі й кар'єрі. Першою пристрастю була музика. У новому будинку стояло фортепіано, і дівчинка почала займатися.

Мілен не тільки любила музику всією душею, а й мала непогані здібності, до того ж це був для неї чи не єдиний спосіб проявити себе. Навчалася вона не дуже добре — предметами, в яких мадемуазель Демонжо супроводжував успіх, були хіба що французька мова й латинь, усе інше, математику, а особливо фізкультуру, вона ненавиділа. Це було пов'язано і з зайвою вагою, і з незручністю, що була в Мілен із дитинства. Уже в ранньому віці в неї виявився дефект зору, косоокість, через яку дівчинці доводилося носити окуляри й «постійно дивитися вниз». Ні близьких подруг, ні тим більше прихильників у неї не було, зате було хобі, що захопило Мілен цілком і, мабуть, конкурувало з музикою — цим хобі було кіно.

МІЛЕН ДЕМОНЖО ПЕРЕД ЕКРАНОМ І НА ЕКРАНІ

Головною мрією Мілен Демонжо була зустріч із кумиром — Жера-

ром Філіпом.

Іншою мрією стало позбутися свого дефекту і звички дивитися вниз, а не на тих, що оточують. Цьому могла допомогти лише операція — і її всіма правдами й неправдами дівчинка домоглася, врешті-решт змусивши батьків розщедритися на дороге лікування. Уже в Парижі, куди знову переїхали Демонжо, сталося те, про що мріють мільйони дівчат у всьому світі: на вулиці до неї підійшов фотограф і запитав, чи не хоче вона стати фотомоделлю.

Початок роботи у П'єра Кардена, а потім в інших будинках моди дав Мілен можливість рухатися до своєї давньої мрії, вона вступила на акторські курси і вже в 1953 році отримала свою першу роль у фільмі «Діти любові». Ще через кілька років була відзначена першими номінаціями й нагородами, зігравши роль Абігейл у фільмі «Салемські чаклунки». Подальші кінороботи підняли її на рівень тих самих кумирів, яких вона колись обожнювала: тепер знятися в одному фільмі з Мілен Демонжо вважали за честь і Жан Марє, і Ален Делон, і Жан-Поль Бельмондо. І знайомство з кумиром, Жераром Філіпом, теж не змусило себе довго чекати.

Говорили, що своїм успіхом вона частково зобов'язана подібністю з Бріжит Бардо. Та й сама Мілен не заперечує того, що між

ними багато спільного — крім зовнішніх рис, це і любов до тварин, і навіть дні народження: Бріжит народилася 28 вересня, Мілен — 29. Сама Мілен із дитинства намагалася наслідувати Діні Дурбін.

Рано чи пізно французьке кіно не могло уникнути екранізації «Трьох мушкетерів» Дюма. Сліпуча блондинка Мілен Демонжо отримала в ній роль Міледі.

Співпрацюючи з компанією «Юніфранс», актриса знімалася не тільки у Франції, але й за кордоном: в Італії, Югославії, Бразилії.

Особливе значення в кар'єрі актриси мала серія фільмів про Фантомаса — у всякому разі, саме завдяки їй Демонжо отримала в Радянському Союзі неймовірну популярність. Стрижка «нареченої Фандора», її стиль в одязі, манера себе тримати стали орієнтиром для мільйонів глядачок. У компанії з Жаном Марє та Луї де Фюнесом Демонжо відвідала СРСР, приїхавши на Московський кінофестиваль.

Після заміжжя

У 1966 році актриса зустрілася з Марком Сименоном, сином знаменитого письменника. Зустріч стала для обох «ударом блискавки». І Сименон, і Демонжо розірвали шлюбні стосунки, які були в обох на той момент — Мілен була дружиною фотографа Анрі Кості — і в 1968 році одружилися. Молодший Сименон

працював у кіноіндустрії, був сценаристом і режисером, і Мілен присвятила себе сім'ї й підтримці проєктів чоловіка, відмовившись від подальшого розвитку своєї кар'єри.

У вісімдесятих подружжя переселилося на острів Поркероль у Середземному морі, неподалік від Тулона, і там у 1990 році було зігране друге весілля, вже в католіцькому храмі, з довгою сукнею і всім, що належить для урочистої церемонії.

Подружжя багато роз'їжджало по світу через роботу Сименона. У 1999 відбулася їхня остання поїздка — до Японії.

Незабаром після повернення до Франції в результаті нещасного випадку Марк Сименон загинув. Нове тисячоліття французька кінозірка зустріла вдвоє.

Після смерті чоловіка Демонжо стала повертатися до ролей — не тільки в кіно, але і в театрі. Крім того, вона стала писати книги, в яких зверталася до власної біографії та історії життя її матері.

Зараз Мілен Демонжо, незважаючи на вік, продовжує зніматися, писати книги, відвідувати кінофестивалі, в тому числі «Харківський бузок», який був заснований у 2009 році і чийм почесним президентом стала актриса. Вона й зараз продовжує надихати своїм прикладом тих, хто бачить і цінує красу й силу французьких жінок.